

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: PETRARCAS CANZONE VED VAUCLUSE KILDEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "PETRARCAS CANZONE VED VAUCLUSE KILDEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid63978/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Troskab græder,
I de hvide Marmorklæder,
Kold og bleg, den ranke, hulde Møc.
Haand paa Brystet,
Aldrig aldrig trøstet,
Stirrer hun hen paa den sorte Søe.

PETRARCAS CANZONE VED
VAUCLUSE KILDEN.

Sølvbæk! I Bølger milde!
Hvor hendes hulde Lemmer
Fandt Roe, den skønneste, den elskte Pige;
Green! hvor hun hvile vilde,
Ak aldrig jeg det glemmer!
Du grønne Støtte for den Elskelige;
Blomster! som Kiolens Flige
Har gient, som sødt blev baaret
Hvor Englebarmen svulmed;
Hellige Luft! som ulmed
Mens giennem dig det hulde Blik mig saared;
Ak laaner hver sit Øre,
Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiebnen aldrig smile,
Vil Gud sig ey forbarne,
Og slukker Elskovstaaren Øiets Lue,
Da lad mit Legem hvile
I Eders hulde Arme,
Naar Sielen hist sit Hiem skal atter skue;
Da kan ey Døden kue,
Naar i de dunkle Egne,

Mens dette Haab mig glæder,
Jeg uforfærdet træder.
Thi intet bedre Sted kan Læben blegne.
Og ingen Grav saa sødt og stille gemmer
De trætte Been, de kraftsløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
Ad vante Vey tilbage,
Den Vilde, Blide. Ja det vil sig føye!
Hvor først vi saae hverandre,
Den helligste blandt Dage,
Der vil hun kaste hen sit skønne Øye;
Og — Fader i det Høye!
Kun finde Støv bag Fliser.
Da vil sig Hiertet lukke
For Elskov op, og sukke
Saa sødt til Gud, at han mig Naade viser.
Fromt vil hun ham paakalde,
Mens Taarene paa Sølvsløret falde.

Ned fra de skønne Grene,
Erindring o du søde!
En Blomster-Regn i hendes Skiød nedilte.
Hun sad saa ydmygt, ene,
I Skønheds Morgenrøde,
Bedækket med de fine Løv og smilte.
Eet Løv paa Kiolen hvilte,
Eet funklende sig hæved,
Af gyldne Lokker fundet,
Med klare Perler bundet;
Eet laae paa Jorden, Eet i Vandet bæved.
Eet syntes hult at sige
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rigel

Hvor ofte da, med Sukken,
Jeg høist forundret sagde:
Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
Saa vidt, af Elskov drukken,
Mig hendes Miner bragde,
Det Blik, det søde Smil, den hulde Stemme.
Alt kom mig til at glemme
Det skønne Virkelige,
Saa selv jeg spørge kunde:
Naar kom du hid? Hvorlunde?
Jeg var i Himlen, ey paa Jorderige.
Fra den Tid disse Steder
Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skjønhed du, min Sang! besad som Villie,
Du kunde dristigt vove
At gaa til Folket, fra de dunkle Skove.

VIOLERNE.

Smaa Viol! o hvor sødt
Mellem Græsset, ungt og blødt,
Frem I blaane.
Solen værmer Eders Luft,
Veemod suger Eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
Rødmen i det stærke Blaa
Sødt henviger.
Herligt i den unge Lund
Spetter I den grønne Bund;
Vinker Egnens Piger.